

7. neděle v mezidobí C

*Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.
(Lk 6,36)*

První čtení

1. Samuelova 26,2.7-9.12-13.22-23

Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídlil po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli (k Saulovu) mužstvu, a hle – Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: "Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!" David však Abišajovi odpověděl: "Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztrestně ruku na pomazaného od Hospodina?" (Pak) vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odešli. Nikdo je neviděl ani nezpozoroval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina. David přešel na protější stranu (údolí), zastavil se na vrcholu hory a zdaleka – byla to velká vzdálenost – volal: "Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníku a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina."

Druhé čtení

1. Korintánům 15,45-49

(Bratři a sestry!) První 'člověk', Adam, 'se stal živou bytostí', poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese i podobnost s tím, který je z nebe.

Evangelium

Lukáš 6,27-38

Ježíš řekl svým učedníkům: "Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, zehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek: Jak chcete,

aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete čekat od Boha? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek. Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se zase naměří vám."

K zamyšlení

"Co nechceš, aby ti druzí činili, nečiň ty sám." To je cesta, která je vyjádřena tím nejlepším možným způsobem. Proto musí být nespravedlnost potrestána; kdo je v právu, smí se prosadit; koho provokují, ten se smí bránit. Kam bychom došli, kdybychom si nechali vše líbit? Toto takzvané "zlaté pravidlo" je zachovávaný životní princip, který zdůrazňuje vlastní užitek. Dnešní čtení z Bible však naráží na všeobecné lidské vnímání: David mohl svého protivníka Saula zabít – ale neudělal to. Ježíš nás konfrontuje s neslýchanými požadavky: láska k nepříteli, vyzývá nás, abychom se vzdali odporu, abychom milovali bez nároku na odměnu. Jeho naléhavá výzva zní: Takto se vždy zachovej. Tak radikální požadavek nás může zaskočit a sklíčit. To je přeci nemožné! Jak bychom mohli s naší lidskou omezeností takto milovat? I kdybychom se snažili, přesahuje to naše lidské možnosti. Proto můžeme buď tento nespílitelný požadavek podcenit a zapomenout, nebo se budeme snažit vlastními silami překročit lidské možnosti. Bez pomoci Boží by byl tento požadavek nebezpečnou zátěží. Mít základ v Bohu – to je odrazový můstek pro splnění těchto požadavků. Samotná neomezená Boží láska se může stát hlavní myšlenkou pro naše myšlení, skutky a činy. Ježíš si přeje, abychom se chovali tak, jak se Bůh chová k nám: jeho láska není podmíněná jakýmsi hodnotami, snažením a podmínkami. Nesmírnost této nečekané a čisté lásky, kterou žil Ježíš ve vlastní osobě se chce stát vzorem pro naše jednání. Tyto "požadavky" nejsou ve své podstatě žádnými požadavky, ale je to pozvání, abychom odpověděli na bezpodmínečnou, čistě darovanou Boží lásku, kterou podobným způsobem budeme předávat dál. Nepřekonáváme těžkosti s lehkostí, když se cítíme milováni a přijímání? Neplatí snad, že když se vzdáme odporu, změní se vztahy daleko radikálněji než když násilím odpovídáme na násilí? Obsah tohoto Ježíšova přikázání musíme zprostředkovat i ostatním. Tyto principy by se měly stát cílem lidského jednání. Tento cíl však dosáhneme mnoha malými každodenními krůčky našeho života. Humor nám pomůže zjemnit situace plné napětí; otevřenost může rozuzlit často neřešitelné konflikty; někdy se možná vědomě zřekneme mít poslední slovo; někdy můžeme odpustit opravdu velkou bolest, kterou nám způsobil někdo druhý; nebo se darovat tam, kde nečekáme žádnou odměnu; také neztratíme drahokam z naší koruny, když přes odpor naší pýchy uděláme sami první krok... Často je na toto chování nahlíženo čistě "světskýmá očima", často se mu lidé vysmívají, často se mu posmívají a označují jej jako bláhovost. To si musíme být vědomi. Zdánlivá bezmocnost pravé lásky však není znakem bezmocnosti, ale naopak znakem síly, která se váže na Boha. Nakonec zvítězí láska a pravda, jelikož jsou to jediné pravé základy plnosti života. Nezapomeňme, že nový ráj může přijít již dnes...